

Î N C H E I E R E

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul Annei Ursu și Mariane Ursu, avocatul Beriozchin Ana,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Anna Ursu și Mariana Ursu împotriva Ministerului Educației cu privire la recunoașterea dreptului la privatizarea spațiului locativ,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 01 septembrie 2016 Anna Ursu și Mariana Ursu au depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Educației cu privire la recunoaștere dreptului la privatizarea spațiului locativ.

În motivarea acțiunii au invocat că, prin decizia Primăriei or. Chișinău nr. 22/3 din 01 octombrie 1992, s-a atribuit căminului pentru celibatari amplasat la adresa str. Sarmizegetusa nr.18/3, or. Chișinău statut de casă de locuit pentru familii mici.

Susțin că blocul respectiv a fost luat la balanța Ministerului Educației prin Hotărîrea Guvernului nr. 625 din 12 iulie 2010.

Menționează că prin decizia registratorului nr. 1044 din 30 octombrie 2014 s-a schimbat numărul imobilului din 18/3 în 18/6, str. Sarmizegetusa, mun. Chișinău.

Afirmă că prin dispoziția primarului mun. Chișinău nr.360-d din 13 aprilie 2016 s-a eliberat Annei Ursu ordinul de repartiție nr. 014911 pentru domiciliere permanentă împreună cu fiica sa, Mariana Ursu în apartamentul 16, str. Sarmizegetusa nr. 18/6, mun. Chișinău.

Din considerentul că pentru privatizarea fondului locativ departamental este nevoie de acordul gestionarului blocului, s-au adresat Ministerului Educației cu cerere prealabilă, fiind recepționată de ultimii la 01 iulie 2017, însă prin scrisoarea nr.10/16-4982 din 12 august 2016, pîrîtul nu a eliberat acordul solicitat pe motiv că Anna Ursu a participat anterior la privatizarea apartamentului 47, amplasat în aceeași casă de locuit.

Consideră refuzul ilegal, deoarece Anna Ursu deține în folosință două apartamente în aceeași casă de locuit cu suprafața de 13 m.p. fiecare, fiind repartizate tuturor membrilor familiei, însă apartamentul 16 i-a fost repartizat în urma îmbunătățirii condițiilor de trai, căci familia sa este alcătuită din patru persoane majore.

Solicită admiterea cererii de chemare în judecată, recunoașterea dreptului la privatizarea apartamentului 16 din str. Sarmizegetusa nr. 18/6, mun. Chișinău, în absența acordului Ministerului Educației.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 25 noiembrie 2016 s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Anna Ursu și Mariana Ursu împotriva Ministerului Educației cu privire la recunoașterea dreptului la privatizarea spațiului locativ.

În motivarea poziției sale, prima instanță a reținut că, reclamanta Anna Ursu a participat anterior la procesul de privatizare, iar ultima nu se încadrează în nici una din categoriile prevăzute la pct.1 și pct. 2 din Regulamentul-cadru privind funcționarea căminelor din subordinea instituțiilor de învățământ de stat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 47 din 25 ianuarie 2007, iar Mariana Ursu nu are dreptul de a cere acordul la privatizarea apartamentului în litigiu.

Instanța a mai reținut că, reclamanta Anna Ursu urma să se adreseze cu acțiunea în contencios administrativ, contestând refuzul Ministerului Educației în vederea eliberării acordului pentru privatizarea apartamentului în litigiu.

Totodată, prima instanță a constatat că administrația instituției a permis altor persoane domiciliere temporară în acest cămin, nu poate servi drept temei legal de a recunoaște dreptul la privatizare în absența acordului Ministerului Educației, iar spațiul respectiv nu poate fi privatizat prin prisma respectării drepturilor elevilor, ținând cont că reclamanta Anna Ursu deține deja o locuință obținută în rezultatul privatizării.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017 s-a respins apelul declarat de Anna Ursu și reprezentantul Mariane Ursu, s-a menținut hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 25 noiembrie 2016.

La 06 aprilie 2017, reprezentantul Annei Ursu și Mariane Ursu, avocatul Beriozchin Ana a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei hotărâri de admitere a acțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale pricinii, menționând că la judecarea cauzei au fost încălcate și interpretate eronat normele de drept material și procedural, fiind apreciate eronat și arbitrar probele.

Susține că, instanțele inferioare au admis discriminarea recurentei Anna Ursu pe criteriu că nu este elevă, nu are studii superioare, grad științific și că nu este pedagog de profesie, iar Legea privatizării fondului de locuințe și Legea cu privire la locuințe nu conține criterii discriminatorii pe categorii de profesii în exercitarea dreptului la locuință.

Menționează că în speță nu sunt aplicabile dispozițiile Regulamentului-cadru privind funcționarea căminelor din subordinea instituțiilor de învățământ de stat, deoarece bunul litigios se află într-o casă de locuit alcătuit din apartamente, grație schimbării statutului juridic al acestuia în casă de locuit.

Consideră că Anna Ursu dispune de dreptul de a participa repetat la privatizarea altui apartament, dar la un preț comercial stabilit de Guvern, invocând dispozițiile art.4 alin.(5) din Legea privatizării fondului de locuințe, iar Mariana Ursu este membru al

familiei, fiind inclusă în ordinul de repartitie, tabelul nominal, fișa locuinței și nu a participat anterior la privatizare.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră că recursul este declarat în termen, deoarece decizia recurată datează cu 14 februarie 2017 (f.d. 100-106), iar recursul a fost declarat la 06 aprilie

2017 (f.d.110-113), prin urmare calea de atac se consideră ca fiind exercitată în termen.

Alegațiile reprezentantului recurenților precum că, instanțele inferioare au admis discriminarea recurenteii Anna Ursu pe criteriu că nu este elevă, nu are studii superioare, grad științific și că nu este pedagog de profesie, iar Legea privatizării fondului de locuințe și Legea cu privire la locuințe nu conține criterii discriminatorii pe categorii de profesii în exercitarea dreptului la locuință, acestea nu pot fi reținute, deoarece Regulamentul-cadru privind funcționarea căminelor din subordinea instituțiilor de învățământ de stat prevede categoriile de persoane care pot fi cazate în căminele respective.

Instanța de recurs nu poate reține argumentele din recurs precum că în speță nu sunt aplicabile dispozițiile Regulamentului-cadru privind funcționarea căminelor din subordinea instituțiilor de învățământ de stat, deoarece bunul litigios se află într-o casă de locuit alcătuit din apartamente, grație schimbării statutului juridic al acestuia în casă de locuit, reieșind din faptul că statutul bunului imobil în care se află apartamentul a cărei privatizare se solicită, este cămin (f.d.17 verso).

Cu referire la cele invocate precum că Anna Ursu dispune de dreptul de a participa repetat la privatizarea altui apartament, dar la un preț comercial stabilit de Guvern, invocând dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea privatizării fondului de locuințe, iar Mariana Ursu este membru al familiei, fiind inclusă în ordinul de repartitie, tabelul nominal, fișa locuinței și nu a participat anterior la privatizare, acestea nu pot fi reținute, reieșind din faptul că obiectul acțiunii în speță constituie recunoașterea dreptului pretins în lipsa acordului pârîtului, însă temeiul respectiv prevede privatizarea locuinței după achitarea costului suprafeței acesteia, or potrivit art. 4 alin. (5) din Legea privatizării fondului de locuințe, dacă cetățenii au participat la privatizarea unei locuințe, ulterior ei pot privatiza o altă locuință, achitînd integral costul suprafeței acesteia la prețuri comerciale stabilite de Guvern la data privatizării. În cazul în care, la privatizarea locuinței, suprafața acesteia a fost mai mică decît normativul prevăzut la art.10, cetățenii proprietari ai locuinței, aflați la evidență pentru îmbunătățirea condițiilor locative, au dreptul să participe la privatizarea gratuită a locuințelor în blocurile neterminate în conformitate cu legislația în vigoare.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de reprezentantul recurenților și o apreciere a probelor efectuate de acesta care nu pot fi puse la baza recursului, însă acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar actele normative vizate au fost interpretate și aplicate elocvent de instanța de apel prin prisma circumstanțelor importante ale pricinilor.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentantul recurenților nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează numai circumstanțele de drept ale pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, precum și au interpretat elocvent normele de drept incidente speței, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul Annei Ursu și Mariane Ursu, avocatul Beriozchin Ana, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul Annei Ursu și Mariane Ursu, avocatul Beriozchin Ana, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță